

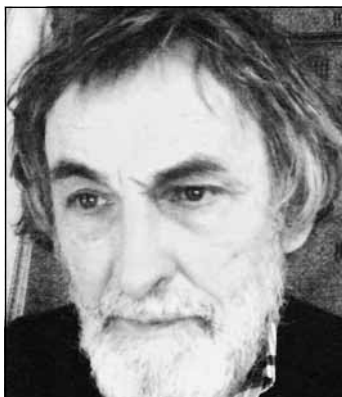
Pályi András

író, dramaturg, műfordító (Budapest, 1942. december 1.)

Békásmegyer, 1947 nyara. Egy csöpp fiúcska totyorog a hatalmas kertben, amely akár maga az éden is lehetne, tágas nyaraló, szőlő, gyümölcsfák, hatalmas birodalom. Atyai nagybátyám ekkor még menő ügyvéd, övék ez a Kánaán – három év múlva kitelepítik őket, még a Krisztina körüli lakásokat is elvesztik. De egyelőre megvan minden.

Ezt a nyarat mi is, a csonka család, itt töltjük. Három idősebb testvérem Svájcban, egy sajtógyárosnál, egy zürichi polgárcsaládnál: a vöröskereszt akciója révén tehetős svájci polgárok feltáplálják háború viselte sokgyerekes magyar famíliák csemetéit. Szabadnak és boldognak érzem magam ebben a kies paradicsomban, egész nap jár a szám, kerepelek fűt-fát, elképesztő képtelenségeket. „Hogy hazudik ez a gyerek!” – így a rokonok. Mire anyám, sértetten: „Nem hazudik, csak élénk a fantáziája.”

Egyik nap a hatalmas, gazdag terméstől roskadozó barackfa alatt gyönyörű, mézédese, túlérétt sárgabarack a földön. Csöppet meg is repedt, kicsordul a leve, de annál kívánatosabb. Ahogy nézem, a nyelvemen megérezem a zsongító barackízt, a mennyei érzéki örömet, összefut a számban a nyál, lehajolok érte, nem is tehetnék mást. És a következő pillanatban szörnyű, felfoghatatlan, gyilkos agresszió ér. Darázs lakmározott a csodás, ízes gyümölcsben, gyanútlan gyermek-

ujjam akcióját támadásnak vette – mi tagadás, az is, utóvégre magamnak kívántam a darázs édes lakomáját, s ha nem ereszti az ujjamba a fullánkját, már rég bekapom az ínycsiklandó, bő levű, édes sárgabarackot. Így persze elhajítottam, és üvöltök, ahogy a torkomon kifér. Életem első darázscsípése,

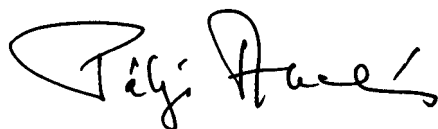
alattomos, aljas támadás annak a kis embernek a kéjszomja ellen, aki vagyok. Anyám kezeli felduzzadt ujjam, óvó szándékkal magyarázza a darázs viselkedésének motívumait, nem mutatok sok hajlandóságot a megértésre; érzéki életem első drámai háromszöghelyzete ez.

Ráadásul 1948 tavaszán az utolsó vöröskeresztes transzporttal engem is elvisz Svájcba a vonat, fél év múlva keveredem csak haza. De így, hetven felé már minden egyszerre van.

A legszebb, legőrjítőbb, legblaszfémikusabb érzéki történeteimet tíz évvel ezelőtt kötetbe gyűjtöttem, ez a *Provence-i nyár*. Titkos kötődéseim tárháza élethez, halálhoz. Most, 2011 novemberében a szombathelyi Savaria Egyetemen, írói minőségemben Darabos Enikő szabad bölcsész szemináriumán vendégeskedem, ahol az érzéki élmény irodalmi megragadhatóságáról próbálok valamit mondani; óra végén rögtönzött dedikálás. Odalép egy lány, aláírhatja velem az internetről levett, kinyomtatott kis szövegemet, hozzáfűzve, hogy sajnos, azt a könyvet, amit dedikáltatni

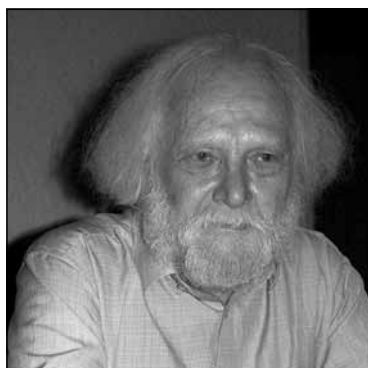
szeretett volna, majd csak karácsonyra kapja meg. És mi az a könyv? – kérdem. A *Provence-i nyár*, mondja. Egyszerre látom magam, úgy fél évszázaddal ezelőtt, én is így szereztem be születésnapra, karácsonyra Ibsent, O’Neillt, Camus-t, és a vágyott könyvvel való első találkozás eksztázisát máig őrzöm magamban, máig ezek a legkedvesebb darabok felduzzadt

könyvtáramban. És lám, Szombathe-lyen van egy húszéves bölcsészlány, aki a *Provence-i nyárt* kéri karácsonyi ajándékkul, úristen, micsoda kitüntetés ez számomra! Elképzelni se tudok na-gyobbat.

Dohnál Tibor

képzőművész (Cegléd, 1942. december 4.)

Hetvenkedek!? Nem is igaz(ság) talán. Négy nagyszülőm átlagéletkora ötven év volt; szüleim ketten százharmincon osztoztak. Nagybátyáim harmincasok voltak, amikor kaszált a Don-kanyar meg a malenkij robot. Öcsém szűk két esztendőtt élt.

Fiam (Dohnál Áron képzőművész, 1977–2009) harmincharmadik évébe lépve hagyott árván...

Mégis: remélem, ötéves unokámat, Dohnál Cseperkét a nyolcvanadik (meg a kilencvenedik) születésnapján is köszöntik majd.

Azt hiszem, a megismerés iránti vágyat édesanyámtól, a szépmesterségek iránti tiszteletet és alázatot édesapámtól örököltem. Immár sok évtizedes alkotói pályám során igazából ugyanazt csináltam/csinálok, csak mindig másképp: apperceptiálható, de soha mimetikus, soha narratív művészetet.

A 35 éve Egerben élő Dohnál Tibornak nincs honlapja/weblapja, a különféle lexikonokban, almanachokban pedig rengeteg a pontatlanság. Ezért úgy lesz szubjektív, ha a teljes objektivitást választja. Hiányosan – de legalább pontosan – az alábbiak a pályá történései:

Képesítés: rajzolás és festés tanára, esztétikatanár, kémiantanár, matematikatanár.

Tagság hazai és nemzetközi szakmai szervezetekben: Művészeti Alap (ma MAOE) – 1969 óta; Xilon Nemzetközi Grafikai Szervezet – 1971 óta; Magyar Képzőművészek Szövetsége – 1976 óta; Európa 24 Nemzetközi Képzőművészek Társulása (alapító, elnök) – 1989 óta; Hungária 24 Magyar Képzőművészek

„Nemzetközi” Csoportja (alapító, elnök) – 1992 óta; Nemzetközi Kepes Társaság (alapító és elnökségi tag) – 1996 óta; Art Diagonal Nemzetközi Akadémia (tisztelőbeli tag) – 1999 óta.

Szakmai-közéleti tevékenység: Magyar Képzőművészek Területi Szervezetének titkára – 1969–1973; Kisalföldi Tárlatok alapítója – 1972; TIT Országos Választmányának tagja – 1971–1976; Országos Szakértői Stáb tagja – 1976-tól; Fa és Környezet Biennálé alapítója – 1977. Heves megyei művelődési házak szakfelügyelője – 1980–1986; képi-plasztikai rendszerelméletét ismertetik a Harvardon – 1981; rendes tanári meghívás a pécsi Janus Pannonius Tudományegyetemre – 1983 (betegség miatt a státust nem tölti be); Vasarely személyesen hívja meg Aix en Provence-ba (Marseille-i Egyetem továbbképző tagozata) vendégtanárnak – 1984; Egerben rajzakadémiát működtet – 1989 óta; Egerben megalapítja az Európa 24-et – 1989; megalapítja a Hungária 24-et – 1992; Heves megyei művészek szervezetének elnöke, a MAOE országos választmánya tagja – 1996–2000; Nagy László Emléknepok és Nemzetközi Költészeti, Művészeti Fórum főszerzője, elnöke – 2008 óta.

Perdöntő szerepe volt abban, hogy a Kepes György-gyűjtemény Egerbe került, illetve abban, hogy az államfő Kepes Györgynek a Magyar Köztársaság Babérkoszorúja kitüntetését adományozta 1996-ban.

1965 óta kiállító művész. Festményeit, szobrait, grafikáit az alábbi országokban és városokban állították ki (kétszáznál több kiállítás):

Magyarországon: Budapest (Nemzeti Galéria, Múcsarnok, Ernst Múzeum, Millenniumi Szalon, Vasarely Múzeum, Dürer Terem, Csók Galéria, Csontváry Terem, Helikon Galéria, Jókai Klub, Kossuth Klub, Pest Center Galéria, Metro Klub, Nagytétényi Múzeum, Pesterzsébeti Múzeum, TIT Stúdió, Zichy-kastély, Art Expo, Csehszlovák Kultúra Háza, Orosz Kultúra Háza, Szlovák Kultúra Háza), Baja, Békéscsaba, Cegléd, Dabas, Debrecen, Eger, Esztergom, Gyöngyös, Győr, Hajdúböszörmény, Kalocsa, Kaposvár, Kapuvár, Kecskemét, Keszthely, Miskolc, Mosonmagyaróvár, Nyíregyháza, Pápa, Pécs, Püspökladány, Salgótarján, Sopron, Szeged, Székesfehérvár, Szekszárd, Szentendre, Szolnok, Szombathely, Tata, Tatabánya, Veszprém, Zalaegerszeg.

Külföldön: Ausztria (Bécs, Kismarton/Eisenstadt, Linz); Ausztrália (Sydney); Azerbajdzsán (Baku, Kutkasen, Seki); Bulgária (Belogradcsik, Pleven, Veliko Trnovo, Vidin); Csehszlovákia (Komárom/Komarno, Pöstyén/Piestany, Prága); Csuvasia (Csebokszári); Franciaország (Gordes, Párizs, Strassburg); Lengyelország (Czestochowa, Katowicze, Konin, Krakow/Krakko, Krosno, Przemyśl); Libia (Tripoli); Németország (Augsburg, Erfurt); Olaszország (Avezzano, Milano, Róma, Torino); Oroszország (Moszkva, Szentpétervár, Szenyezs); Románia (Bukarest/Bucuresti, Nagyvárad/Oradea, Szatmárnémeti/Satu Mare); Svájc (Winterhur); Szlovákia (Pozsony/Bratislava, Dunaszerdahely/Dunajska Streda, Kassa/Kosice); Szlovénia (Maribor); Ukrajna (Lemberg/Lvov).

Számos nemzetközi művésztelep, szimpózium résztvevője – előadója, szervezője, elnöke, díszvendége.

Írásait, beszédeit, rajzait, képeit, szobrait közölte, munkásságát méltatta számos folyóirat, hetilap, országos és megyei napilapok, könyvek, antológiák, almanachok, lexikonok – mintegy ötszáz publikáció.

Victor Vasarely (1984): „A Dohnál Tibor által képviselt gondolat, miszerint nemcsak a képzőművészet integrálható építészetbe, de építészet is képi, plasztikai koncepcióba, rendkívül revelatív.”

Habsburg Ottó (1990): A Dohnál Tibor által létrehozott és működtetett „Európa 24 szerintem egész nemzetünk szempontjából egy nagyon fontos iniciativa”.

Chatrin Lalumiere (1992): „Számomra különös örömet jelent az Európa 24, amely – Dohnál Tibor által – Magyarországról, Egerből manifesztálódott.”

Éva Maria Barky (1993): „Örvendetes, hogy Dohnál Tibor nagyszerű aktivitása révén a világba szétszórt magyar művészek kezdenek újra összetalálkozni.”

Minden magántörténelem több (vagy kevesebb) önmagánál.

SZÖVÉTNÉK EGYÜTT VAGYUNK!

Olykor atommagásűrűvé tömörödik bennem a bánat...

Dohnál Tibor

Lapis András

szobrász- és éremművész (Kecskemét, 1942. december 8.)

Másodszülöttként jöttem a világra. Atyám Lapis Péter (1904–1988), anyám Somoskeőy Margit (1905–1983), testvérem Lapis Péter (1940–2010).

Életem első emléke az, hogy tudok járni. A második egy végtelen hosszú tehervonat, amelynek egyik vagonjában lakunk, és amelyik erdős-hegyes vidéken kanyarog és sokat áll.

A harmadik emlékem: ugrálunk ki az álló vagonból, és a töltés túloldalán, az erdő széléről nézünk vissza, amikor a vonatot végiggépágyúzó kéttörzsű amerikai repülő olyan alacsony fordulóból lövi ki a sorozatot, hogy a szárnya takarja a vagonokat. A háború után évekig feküd-

tem a gépágyú által okozott lyukban, kárpitost ugyanis nem lehetett találni. Halvány háborús emlékem a mezőtúri vasúti pályaudvar szőnyegbombázása, majd nem sokkal később, de jóval élesebben: Gyulán az átvonuló szovjet katonák akkora uborkákat adtak, hogy a testvéremmel alig bírtuk hazavinni (1945 nyara).

Újabb fordulat atyám B-listára kerülése, amely csak azért tartott egyetlen napig, mert az atyámhoz tartozó kubikosok ásóval, lapáttal, csákánnyal vonultak fel a számonkérő biztos irodája elé, azzal a kinyilvánított akarattal, hogy ebbe nekik is lesz beleszólásuk! Az 1948–53 közötti évek Békéscsában teltek. Ekkor láttam a május 1-jei

felvonulásokon, életképekben, hogy Tito, az amerikaiak „láncos kutyája” csörgeti a láncait. A mindennapi valóság az amerikai szőnyegbombázás nyomainak lassú felszámolása volt. Ekkor kezdődött a „Gyűjtsd a vasat és a fémet!” mozgalom, az MFK, nyári selyemhernyó-tenyésztés és a gyapottermesztés. Ez utóbbi kézzel fogható eredménye a békéscsabai nagy közraktárban, öngyulladásal elégett. A kötelező vörösnyakkendő-viselés és Sztálin halála után kecskeméti évek következtek, amelyben elérkezett a csodálatos 1956-os év, a szabadság és a teljes felszabadultság érzésével. Ennek legemlékezetesebb mozzanata egy al-dunai hajóút a Deák Ferenc nevű gőzösön, Budapesttől Turnu Severinig és vissza. 1956. október 23-án délután 3-kor a napirendemnek megfelelően visszamentem a gimnáziumba a vívőedzésre. A városban olyan csend, béke és nyugalom volt, mint bármikor. 17 órakor jöttem ki az edzésről, a nagytemplom előtti téren izgatott tömeg gyülekezett, beszédek hangzottak el, és távoli puska lövések hallatszottak. Este, a Gerő-beszéd után már valódi szabadságharc kezdődött. Atyámat – aki a Gyöngyösi Váltó- és Kitérőgyár főmérnöke volt – a munkások megválasztották a munkástanács elnökévé, de november 4-e után ezúttal már senki nem mert kiállni mellette. Csend volt. A történelem nem mindig tudja megismételni önmagát.

Az élet immár Szegeden folytatódtott, ahova atyámat büntetésből beosztott mérnöknek helyezték át. A kitűnő eredménnyel letett gimnáziumi érettségi után megismerkedtünk a perspektíva nélküli segédmunkás-léttel. Egyúttal megismertük a személyzetisek új típusát, akikre jellemző volt az ÁVH-s múlt, kérlelhetetlen le-

számolási vágy, a 149 cm-es testmagasság és a Hitler-bajusz. Változások és fordulatok azért történtek olykor-olykor.

1966. Sorkatonai szolgálat. Az osztrák határnál az – 1962-ben telepített – éles aknamező felszedésének kezdete. Igazi háborús körülmények, valódi életveszéllyel. Gondolatban itt vált el bennem végleges elhatározásom a szobrászat mint választott hivatás.

1968. A politika által kisajátított történelem szinte csak a prágai bevoulásról szól, a kivoulásról már nem. Egyáltalán nem szokás beszélni az amerikaiak vietnami háborújáról (a mostani Nagy Testvér nem szereti...). Szőnyegbombázások, napalm, tömeggyilkosságok (My Lai). Mintha nem is létezett volna az egész!

Az amerikaiak ekkor követték el a történelem legsúlyosabb szándékos környezetrombolását!

1968. A második, valóban történelmi esemény a Római Klub megalakulása és manifesztuma. Ez olyan dühöt váltott ki a világ politikusaiból, hogy alig lehetett kihámozni, miről is beszélnek. A „növekedés határai” pedig önmagukért beszéltek (sajnos a „növekedés” mint alapvető dogma még mindig létezik).

1970–74. Képzőművészeti Főiskola. Visszatekintve, meglehetősen naivan kezdtem el ezt a pályát, amelynek az a pozitív eredménye, hogy nem lettem egyetlen klikk vagy irányzat tagja sem. Azokra a mestereimre hallgattam, akik azt tanácsolták, hogy ne ideologizáljak, csináljam azt, amihez értek. A mind a mai napig ható negatív következménye pedig az, hogy a Képzőművészeti Lektorátus (valójában cenzori hivatal) bürokratái mindig is ott gáncsoltak, ahol tudtak. Ennek valódi okát a mai napig nem tudom, de felmerül egy érdekes kérdés: az

egykori káderlapok vajon hol landoltak? A lektorátus beavatkozási területén túli helyeken mindig abszolút sikeres voltam.

1976. A 12 cm-es, *Várakozás* című szobrom sikerének eredménye a hároméves Derkovits-ösztöndíj. (Ezt a szobrot a harmincéves jubileumi kiállításról ellopták.)

1992. „*Kalap Alatt*” Szegeden.

1999. „*Sous le Chapeau*” Párizsban.

1989. A Szegedért Alapítvány fődíjának megalkotása, ugyanez köztéri szoborként 2006-ban.

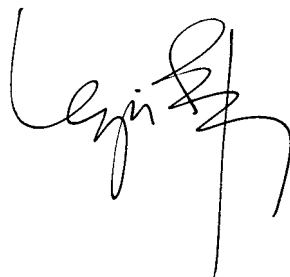
Csaknem ezer érmet készítettem eddig, amelyekből most néhányat emelnék ki: Haydn, Radnóti éremsor, Öneltemető földkotró, II. János Pál.

A hetven év tanúságai vagy tapasztalatai?

A világra vonatkozóan: születésem óta egyetlen nap sem telt el háború nélkül. Ennek részeként támasztották fel az amerikaiak a „szent inkvizíció”: a vízbefojtásos kínvallatást, amely ellen egyetlen „polgári demokrácia” sem tiltakozott. Így kezdődött el a XXI. század.

Ezenkívül megtanultuk, hogy a „kapitalizmus” alapvető tulajdonsága és lényege a VÁLSÁG.

A képzőművészet számára a legfontosabb észrevételem: ha van saját stílusod, nem kell erőltetni semmiféle kiagyalt átirányzatot.

Rátonyi József

szobrászművész (Budapest, 1942. december 9.)

Életemben az igazi áttörés (indulás) akkor volt, amikor a gipszfejek, öreg modell bácsik-nénik mintázása után elhatároztam, hogy szobrásztársaimról készítek portrékat. Könyörögtem, üljenek nekem modellt. Egymás után, naponta, a fakultatív órákban mintáztam őket. Nagy műgonddal szárítottam a kivájt agyagfejeket.

A mester – Somogyi József – bejött az osztályba, és azt kérdezte: „Ki mintázta ezeket?” Hát a „Joseph” – jött a válasz. Behívott a szobájába és azt mondta: Nem nagyon szoktam ebben tévedni, magából szobrász lesz.

Szívén viselte tanítványai sorsát, protezsálta őket. Engem elvitt Pátzay Pálhoz, ő hosszan nézte a fotókat, majd az mondta: látom a szobrásképeességét, de azt ne feledje, szobrász az lesz, akinek szobor jut eszébe.

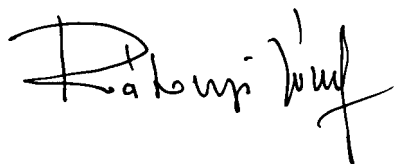
Ez a mondás telibe talált, mert az évek során megfigyeltem, hogy a valóság minden – számomra jelentős – mozzanatáról szobor jut eszembe, valamilyen plasztikai ötlet.

A gondolataimat kicsi, pár centis agyagvázlatokban rögzítettem. Tele volt velük a műterem. Egyszer egy művészettörténész megnézte őket, majd így szólt: te úgy mintázod az agyagot, ahogy a juhászlegény fújja a furulyáját.

Ezek a kis vázlatok voltak az alapjai szinte minden köztéri szobromnak. Vagyis olyan kis „agyagszövegek”, amelyek a megvalósulásukban kapnak dal-
lamot. Fontos, hogy a köztéri plasztika anyaga, technológiája, kompozíciója, formavilága alapján beilleszkedjen az adott építészeti környezetbe. A szobrok szervezik a teret, beleszövik magukat a mindennapokba, még akkor is, ha nem nézik meg őket. A természet jelenségeinek – víz, tükröződés, vihar, felhők, fények – megjelenítése szobrászi eszközökkel, a festés élményszerűségével, ez mindig is izgatott. A bronz mint varázslatos anyag alkalmas erre. *Magyar tájak* sorozatomban kísérleteztem ki azt a bronzöntési technikát, amellyel egyedi, megismételhetetlen élményeimet nemes anyagban megfogalmaztam. A szobrot a bronzöntő szekrénybe viaszból mintáztam, spontán ötletszerűséggel, mintha tájat festenék közvetlen élményből. A viasz kiegészése után a beömlő bronz varázslatos formákat, tónusokat, felületeket ad.

Eszembe jutnak Arany János sorai, melyeket oly sokszor idéztem tanítványaimnak:

„Nem a való hát: annak égi mássa
Lesz, amitől függ az ének varázsa”

MEGÚJULT A MAGYAR TÁNCMŰVÉSZETI FŐISKOLA KÖNYVTÁRA, NEM CSAK TÁNCMŰVÉSZEKNEK!

A Magyar Táncművészeti Főiskola 2011 januárjában indította el könyvtárfejlesztési projektjét, a Társadalmi Megújulás Operatív Program keretében. A Columbus utcai campuson belül **új épületbe költözött a könyvtár**, ahol olvasótermet, szabadpolcos kölcsönző teret, valamint kutatásra alkalmas helyiséget egyaránt kialakítottunk, s mindehhez **biztosítjuk az internethasználatot**.

Elektronikusan elérhető a könyvtár teljes katalógusa. Havonta két alkalommal, az olvasáskultúra fejlesztését célzó **foglalkozásokat szervezünk**.

A <http://konyvtar.mtf.hu> interaktív portálunk szolgáltatásai 2012. január 1-jétől, napi 24 órában várják a látogatókat.

Magyar Táncművészeti Főiskola
1145 Budapest, Columbus u. 87-89.
Tel.: 273-3434 • Fax: 273-3433
E-mail: titkarsag@mtf.hu
Honlap: www.mtf.hu

Nemzeti Fejlesztési Ügynökség
ujszechenyiterv.gov.hu
06 40 638 638

A projekt az Európai Unió támogatásával, az Európai Szociális Alap társfinanszírozásával valósul meg.

Miért támogassa az állam a kultúrát?

Közgazdasági beszélgetéseket szervezünk, a Nemzeti Kulturális Alap Közművelődési Szakmai Kollégium támogatásával, a *közművelődési harmonizációs programok* keretében. **Ajánlott olvasmányok:**

A SZÍN-ben megjelent és a honlapokon olvasható közművelődés-statisztikai, művelődés-gazdaságtani, kulturális tervezési tanulmányok. www.mmikl.hu; www.szinigazdasag.hu; www.drkonczgabor.hu. Továbbá:

Dr. Koncz Gábor [2011]: Miért támogassa az állam a kultúrát? In: SZÍN. Közösségi művelődés 16/2. www.mmikl.hu

Dr. Koncz Gábor [2010]: A közművelődés gazdasági kutatásának kezdetei Magyarországon... Budapest, Napkút Kiadó.

A kötet megrendelhető (1.890,- Ft + postaköltség) és a beszélgetésekre kérdésekkel, rövid véleménnyel előzetesen jelentkezni lehet; tájékoztatót válaszként, email-ben küldünk. E-mail: drgaborkoncz@t-online.hu

Magyar Államháztartás Alapítvány
1581 Budapest, Pf.: 100
Tel.: +36-20-928-0088
Honlap: www.pano-rama.hu

Nemzeti
Kulturális
Alap

Nyolcvannyolc jeles hetvenes

Január Szijártó István, Veress Miklós, Kopp Mária, Szakács Eszter, Stepanovic Predrag – Predrag Stepanović, Erdei Sándor, Györffy Miklós, Dvorszky Hedvig, Vasy Géza, Győri László, Székelyhidi Attila

Február Sumonyi Zoltán, Zöld Anikó, Konczek József, Hammerl László, Fabók Gyula, Dobos Ildikó, Misley Pál, Németh Sándor, Péntek Imre

Március Bajzáné Szinyei Merse Anna, Szegedi Erika, Bodza Klára, Dobray György, L. Kecskés András, Polgár Csaba György, Miklóssy Endre, Kunkovác László, Pálffy Gusztáv

Április Hronszky Imre, Jánoskúti Márta, Benkő Attila, Bodnár András, Kazinczy Gábor, Pajorin Klára, Szepesi Attila, Arday Ildikó, Gálfalvi György, Kaubek Péter

Május Manherz Károly, Bokor Pál, Zombory László, Schmitt Pál, Selmeczi Kovács Attila, Nagy Előd, Gereben Ferenc, Csörsz István, Ferdinánd Judit, Świerkiewicz Róbert

Június Béres Ilona, Ernyey Béla, Ráday Mihály, Fülöp Sándor, Kerék Imre

Július Fülöp Attila, Kecskeméti Kálmán, Adamikné Jászó Anna, Kósa László, Lagzi István, B. Révész László, Szőke István, Vass István Zoltán, Jahoda Maja

Augusztus Harsányi Ádám, Ujréti László, Rigó Béla, Széles Anna, Szilágyi Tibor, Asszonyi Tamás

Szeptember Szuromi Pál, Mihály Gábor, Czakó Gábor, Dobos Marianne, (Przetacznik) Szabolcs Péter – Propek, Diénes Attila

Október Halász Judit, Kustár Zsuzsa, Nádas Péter, Serfőző Simon, Ladik Katalin, Hoppál Mihály

November Kőváry Katalin, Gyurcsek Ferenc, Tasnádi Edit

December Pályi András, Dohnál Tibor, Lapis András, Rátonyi József

Ára: 1490 Ft. Előfizetés: 5000 Ft.

Előfizethető személyesen valamennyi postán és a kézbesítőknél, a Magyar Posta Zrt.

(1) 303-3440-es faxszámán, a hirlapelofizetes@posta.hu e-mail-címen, valamint a szerkesztőségben.

A Napút elérhető az interneten: <http://www.napkut.hu>

Számlaszám: OTP 11713005-20381185

A folyóiratot az

Nemzeti
Kulturális
Alap

és a Közigazgatási és Igazságügyi
Minisztérium Nemzetiségi és Civil
Kapcsolatokért Felelős Helyettes
Államtitkársága támogatja.